

Преюдициално запитване, отправено от Naczelny Sąd Administracyjny (Полша) на 16 септември 2013 г. — Gmina Międzyzdroje/Minister Finansów

(Дело C-500/13)

(2013/C 367/39)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Naczelny Sąd Administracyjny

Страни в главното производство

Жалбоподател: Gmina Międzyzdroje

Ответник: Minister Finansów

Преюдициален въпрос

С оглед на членове 167, 187 и 189 от Директива 2006/112/ЕО⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и принципа на неутралитет, допустими ли са разпоредби на националното законодателство като член 91, параграфи 7 и 7а от Ustawa o podatku od towarów i usług (Закона за данъка върху стоките и услугите) от 11 март 2004 г. (Dz. U. 2011, № 177, позиция 1054, с последващи изменения), в резултат на които при промяна на предназначението на дълготраен актив, първоначално използван за извършване на сделки, които не дават право на приспадане на данъчен кредит, а впоследствие — за извършване на сделки, предоставящи това право, не може да се направи еднократна корекция, а тя следва да се извърши в рамките на 5 последователни години, а в случая на недвижими имоти — в рамките на 10 години, считано от годината, в която дълготраините активи са предоставени за ползване?

⁽¹⁾ ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 25 септември 2013 г. — X, заинтересована страна: Staatssecretaris van Financiën

(Дело C-512/13)

(2013/C 367/40)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател в производството по касационно обжалване: X

Заинтересована страна: Staatssecretaris van Financiën

Преюдициални въпроси

1. Следва ли да се приеме, че е налице непряко разграничение, основано на гражданство, или възпрепятстване на свободното движение на работниците, което трябва да бъде обосновано, когато законодателството на държава членка позволява на влезли в страната работници да получат освободено от данъчно облагане обезщетение за екстериториални разходи и на работника, който през периода, преди да започне да упражнява трудова дейност в тази държава членка, е живеел в чужбина на разстояние над 150 километра от границата с тази държава, може да бъде предоставено, без да е необходимо да се представят никакви допълнителни доказателства, освободено от данъчно облагане обезщетение за екстериториални разходи във фиксиран размер, дори размерът на обезщетението да е по-висок от действително направените екстериториални разходи, докато по отношение на работник, който през посочения период от време е живеел на по-малко разстояние от границата с тази държава членка, освободеното от данъчно облагане обезщетение е ограничено до размера на действително извършените екстериториални разходи, които могат да бъдат доказани?
2. При утвърдителен отговор на първия въпрос, основава ли се разглежданото нидерландско правило, предвидено в Правилника за прилагане на Закона за данъка върху възнагражденията от 1965 г., на императивни съображения от общ интерес?
3. При утвърдителен отговор на втория въпрос, надхвърля ли критерият за 150 километра, установен в посоченото правило, необходимото за постигането на преследваното с него цел?

Преюдициално запитване, отправено от Landgericht München I (Германия) на 26 септември 2013 г. — Ettayebi Bouzalmate/Kreisverwaltung Kleve

(Дело C-514/13)

(2013/C 367/41)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landgericht München I

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ettayebi Bouzalmate

Ответник: Kreisverwaltung Kleve

Преюдициален въпрос

Произтича ли от член 16, параграф 1 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни⁽¹⁾ (ОВ L 348, стр. 98) задължението на държава членка по правило да изпълнява задържането с цел принудително отвеждане до границата на